

LITTLE WOMEN

DE LOUISA MAY ALCOTT

VERSIÓ LLIURE I DIRECCIÓ LUCIA DEL GRECO

23/10 — 30/11/2025

GRÀCIA

'11' lliure

TEMPORADA 25—26

SOBRE L'ESPECTACLE — 3

SINOPSI — 4

EN PARAULES DE LA DIRECTORA— 5

ENTREVISTA — 6

SOBRE EL VESTUARI — 9

IN SITU — 10

BIOGRAFIES — 11

FITXA ARTÍSTICA — 19

INFORMACIÓ PRÀCTICA — 20

SALA DE PREMSA — 21

Qui no coneix, poc o molt, aquest melodrama immortal de Louisa May Alcott repetidament adaptat al cinema?

***Little Women* és un clàssic indiscutible de la literatura universal i la directora Lucia Del Greco en signa una versió contemporània, transgressora i radicalment lliure, que llança com un míssil al públic d'avui trencant tots els esquemes.**

© Marta Mas Girones

SINOPSI

Després de dirigir *Pura passió i Mata'm psicosis*, Del Greco s'endinsa en la part fosca d'aquesta història de rebel·lia feminista en plena era victoriana imaginant la cara B dels personatges i del relat. Què es pot permetre una dona del segle XIX si no es casa ni amb Déu ni amb cap home? Com serien les quatre germanes si no estiguessin disposades a tot per convertir-se en la millor versió d'elles mateixes?

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/little-women

EN PARAULES DE LA DIRECTORA

En una mena de peepshow, confessionari o tribunal imaginari, les quatre germanes, constantment exposades a la mirada de l'altre, encarnen les fantasies de tots aquells que prefereixen veure-les tancades dins de les seves precioses gàbies daurades.

Potser hi són per ser observades, com nines en un aparador, i per oferir als homes les mentides que ells necessiten escoltar per poder tirar endavant. O potser només existeixen dins el somni d'algú que les imagina

Lucia Del Greco

ENTREVISTA A LUCIA DEL GRECO

Què es trobarà el públic que vingui a veure *Little Women*?

Tot allò que no trobarà a la novel·la original. Presentem la cara B, tant dels personatges com de la mateixa novel·la: en l'àmbit familiar, social... Hem fet una reflexió molt atrevida i radical sobre tot allò que no s'explica a la novel·la de Louisa May Alcott.

La nostra proposta és, d'alguna manera, complementària a *Little Women*. És molt interessant que el públic tingui al cap la novel·la o les pel·lícules —que és com molts hem conegut la relació entre les germanes March— perquè així poden contrastar o complementar el que veuen a escena amb els seus coneixements previs o, fins i tot, amb els prejudicis sobre els personatges i sobre el que esperarien d'elles. *Little Women* està al darrere de la peça, com a punt de partida que va despertar les reflexions o atmosferes que veurem en escena, però no està al davant. No escenifiquem la novel·la.

Aquest muntatge és una versió molt lliure de *Little Women*. No reafirma els valors i ideals de la novel·la, sinó que treballa per fer-ne una reflexió.

Per què ens cauen bé les seves protagonistes?

Ens cauen bé perquè no ens confronten amb el perill, no hi ha risc real en els personatges. Són dones que, tot i desitjar ser lliures, estan controlades, ja sigui per la mirada de la societat, de l'home o de la família. Estan atrapades dins del sistema.

Per moltes generacions han estat un símbol de la llibertat femenina, però no deixen de ser quatre dones que els

editors de Louisa May Alcott van voler casar, i Alcott va haver de dir que sí. Aquest no era el seu desig original, però el 1800, casar-se —amb Déu o amb un home— era, aparentment, l'única sortida acceptable per a una dona. Nosaltres ho hem volgut portar a l'extrem per explorar altres possibilitats.

A la novel·la, un dels objectius dels personatges és transformar-se en l'àngel de la casa, i l'única que d'alguna manera ho aconsegueix és la Beth, a través de la seva mort. Això significa que l'única manera de ser perfecta és morint? Aquesta pregunta la vaig tenir molt present durant tot el procés.

D'on parteix la teva versió de *Little Women*?

La meua mirada neix a partir de la biografia de Louisa May Alcott i dels fets reals de la seva família, que van inspirar-la a escriure *Little Women*.

Investigant, vaig descobrir que el seu pare —un transcendentalista radical i un pedagog molt moralista— obligava les seves filles a escriure diaris secrets amb els seus pensaments més íntims, que després llegia en públic un cop al mes. També utilitzava les seves filles com a material d'estudi: tenia llibretes on anotava els seus comportaments per entendre com podia corregir els seus errors i, d'aquesta manera, corregir els errors de la humanitat.

Aquest *voyeurisme* o vigilància constant al qual l'escriptora i les seves germanes van ser exposades em va semblar molt interessant. Hi ha una cita d'Alcott que per mi ha estat clau: "Escric històries de felicitat i alegria perquè la meua vida ha estat molt dura".

Volia treure a les germanes March la càrrega social i familiar, i em vaig preguntar com serien aquests personatges si per alguna raó no haguessin pogut casar-se o tenir fills. Aquestes reflexions han estat clau per mi a l'hora d'enfrontar-me a *Little Women*.

Com has explorat la cara B dels personatges?

He intentat treballar a partir de les singularitats de cada personatge i les he portat a l'extrem. Cada una de les germanes té la seva petita obsessió, que els homes i la societat desitgen veure: la Jo —Elisabet Casanovas— amb ser prima i no semblar un cavall, l'Amy —Paula Jornet— amb el nas, la Meg —Miriam Moukhles— amb la por a la pobresa i a la vellesa i la Beth —Blanca Valletbó— amb el desig de morir.

Hi ha una reflexió sobre la pressió estètica, sobre com han de ser per sentir-se estimades. Al final, tothom desitja sentir-se estimat. Aquesta pressió està molt present a la novel·la, encara que de forma més edulcorada.

Com és la proposta escènica?

Parteix de la idea del *peepshow*, que per mi sorgeix de la reflexió sobre el *voyeurisme* al qual els personatges reals de *Little Women* estaven exposats. No estem parlant d'un *peepshow* literal —no respon a les regles dels *peepshows* o dels prostíbuls tal com els coneixem nosaltres o com eren el 1800— sinó que són uns espais imaginaris on les germanes March venen el seu ideal de perfecció o de bellesa, que no deixa de ser l'ideal estètic i ètic del client, l'home o la societat patriarcal.

Cada personatge té la seva arma de seducció i de domini. Una arma que, alhora, és també la seva debilitat. El *peepshow* ens serveix per posar en joc una reflexió sobre el poder:

Qui en té més? Qui està dins mostrant-se? Qui està fora i necessita veure aquestes noies encapsulades?

Quines són aquestes armes de seducció?

Cada una té una característica molt marcada que es converteix en la seva arma.

Jo penso en els personatges com si fossin *Barbies*: *Barbie* prima, *Barbie* nas trencat, *Barbie* arruga i *Barbie* mort. Cada personatge juga amb els seus propis defectes.

A la novel·la hi ha una voluntat constant de corregir aquests defectes. Les seves armes són l'exasperació de la correcció dels defectes.

Has convertit el que passa a escena en la fantasia del personatge del Laurie, el veí de les germanes March. Per què?

Em semblava molt interessant treballar a partir del punt de vista d'un home i, en aquest cas, el Laurie —Joan Esteve—, perquè és el personatge que està constantment espiant les noies des de darrere de la finestra.

Com que volia explorar el tema del *voyeurisme*, necessitava un personatge extern que determinés la mirada. Per això, la proposta escènica es construeix com una fantasia del Laurie. Tot el que veiem és, en certa manera, el seu somni, on entra també la presència omnipresent de la mare —Mia Esteve—.

El Laurie que jo he construït és un home molt allunyat de la societat, és un mena de marginat que no té la valentia d'enfrontar-se a les dones i l'única manera que té de tenir contacte amb elles és amb una paret entremig.

Com que no pot tenir accés al plaer ni a les dones a la vida real, crea una fantasia on les noies responen al que ell desitja. Dins d'aquest món imaginari, ell creu que

pot dominar-les a elles i controlar la fantasia en si mateixa.

Però, en el moment que la fantasia se li escapa de les mans, ja no és ell qui domina, sinó que són elles qui tenen el poder. Aquest joc és el que realment em sembla interessant.

Com ha sigut el procés de creació?

Ha sigut un procés molt interessant per a mi perquè era la primera vegada que treballava d'aquesta manera. Vam començar els assajos amb una versió lliure del text escrita per mi, que servia com a punt de partida.

Des del principi tenia molt clara una premissa: volia treballar amb actrius creadores, que estiguessin disposades a sortir d'un llenguatge teatral més convencional i a entendre l'escena en la seva totalitat. Hi ha dansa, moviment, es toquen instruments en directe, es canta... Per tant, necessitava una companyia disposada a llançar-se a aquest tipus de creació.

Estic molt contenta! La clau d'aquesta creació ha estat la generositat i el compromís de tot l'equip i el fet d'entendre quina era la feina proposada, que no era fàcil.

Vaig començar a treballar des de l'escenificació / direcció escènica, perquè

és des d'aquí on m'agrada plantejar els projectes i generar imatges. El dispositiu escènic de Cube.bz va ser clau. De fet, text i dispositiu escènic van anar plegats. Treballem amb 12 caixes de metacrilat que poden ser moltes coses: caixes de nines, *peepshows*, confessionaris, tribunals... És un espai, un laberint, que ens ha donat moltíssim joc i que conceptualment respon i potencia les necessitats de la peça.

A partir d'aquí vaig començar a plantejar escenes. No tenien una evolució, no es passava d'una escena a l'altra de manera lineal, sinó que eren blocs aïllats que tenien a veure amb els diferents llenguatges escènics i amb el que cada escena significava. L'obra, per mi, s'entén en el seu conjunt. Per això, va ser també clau el vestuari dissenyat pel Pau Aulí, que situa les noies en un món de nines, d'àngels, de sobreconstrucció i d'artificialitat. En la mateixa línia, hem treballat el cos amb la Lorena Nogal i l'Ariadna Monfort, buscant construir uns cossos de nines trencades exposades en uns aparadors. S'hi van sumar el Roc Mateu –so– i el Pol Batlle –música original–.

Ha estat una construcció molt intuïtiva i de confiança en el procés, on l'ajudantia de la Mònica Almirall ha sigut molt valuosa i on les intèrprets han aportat el seu vessant de creadores.

SOBRE EL VESTUARI

© Marta Mas Girones

El vestuari de *Little Women* sorgeix d'una mirada imaginària majoritàriament masculina sobre unes noies que es fan preguntes sobre la identitat i els rols socials. I com la seva aparença pot reflectir o contradir els desitjos de tots els que voldrien veure-les d'una determinada manera.

La complexitat del muntatge exigeix una mirada contemporània i lliure. Els nostres punts de partida són la sobreconstrucció de l'aspecte de la dona, potenciant l'artificialitat que existeix al voltant de la seva aparença. Vam treballar amb l'imaginari del ballet, de la nina (fràgil, rígida, tendre i ortopèdica alhora) i amb els patrons de la segona meitat del 1800, quan va ser publicada la novel·la. Però ens allunyem conscientment del naïf, de l'encaix *coqueto*, de la calidesa ensucrada. No hi ha llaços, ni estampats. Hi ha reducció, desconstrucció i elecció.

El tutú, la genollera i la punta de ballet apareixen aïllades, despullades del seu context, en colors ortopèdics. El cos queda cobert amb cautela clínica, sense escots ni siluetes insinuant, escapant de lectures fàcils sobre lo femení, lo sexual o lo decoratiu. I si apareix la lascivia, és més propi de l'ull que ho mira.

El mirinyac—constrictor, estructural—roman. No com a nostàlgia, sinó com a rastre mínim d'època: arquitectura poc respectuosa amb el cos i símbol de la seva domesticació.

I la trena com a gest final. Icona en tantes adaptacions cinematogràfiques de la novel·la, aquí es converteix en símbol de la cura, de la germanor, de lo artesanal. Però també és un bast artifici: una perruca barata, subjecta amb un elàstic visible, recordant-nos que tota construcció és artífex, i tota imatge, un collage del que volem recordar.

I Madame, font d'inspiració per a les noies, com la més artificial, postissa i rotunda. Aquesta vella llegenda que algun dia va ser metall i ara és polièster platejat.

I en contrast, Laurie. Amb totes les contradiccions projectades en un vestuari inspirat en la vestimenta americana de 1860. Teixits nobles i llaçades que reforcen la imatge de poder i pseudo noblesa, i remniscències del qui ve del bosc i està desubicat. I al mateix temps, que fàcil és trencar amb tot i deixar sortir a un descamisat amb questionable intenció.

En definitiva, les noies són un assaig de la millor versió que els homes busquen en elles. I el fracàs en la seva bellesa questiona que igual alguna línia de pensament no és correcte.

Pau Aulí Nadal

IN SITU

Amb *In situ* es convida els espectadors a ocupar l'escenari, el lloc que durant la funció desplega tot un món d'imatges, idees i conceptes. Per una estona, deixarem d'acollir la ficció per rebre el públic al cor mateix del teatre.

28/10 MARTA ORRIOLS A L'ESCENARI DE *LITTLE WOMEN*

Rebel·lia, emancipació, feminitat i romanticisme

Escrita des de la tensió entre la vida i els ideals de **Louisa May Alcott**, *Donetes*, una novel·la aparentment innocent i tradicional, amaga una revolució en reivindicar l'autonomia femenina i posar la llavor de la sororitat. Cada època n'ha fet lectures diferents: del manual de la virtut a la icona feminista. Malgrat llegir-la en ple segle XXI, i amb tots els matisos que això suposa, sembla que les donetes i les dones encara no ens podem desempallegar de la sensació de seguir atrapades en estructures familiars i socials, i en polítiques institucionals que sovint reforcen els rols tradicionals que ja encarnaven les germanes March el 1868.

© Ariadna Arnes

MARTA ORRIOLS

Marta Orriols Balaguer (Sabadell, 1975), historiadora de l'art de formació, viu i treballa a Barcelona. És autora del blog *No puc dormir*, treballa ocasionalment com a lectora editorial i ha participat en l'edició del llibre *Objeto de amor*, d'Edna O'Brien (Lumen, 2018). Col·labora en diversos mitjans culturals. Amb el seu primer llibre, *Anatomia de les distàncies curtes* (Periscopi, 2016), va aconseguir un èxit notable de crítica i públic, i amb la seva primera novel·la, *Aprendre a parlar amb les plantes* (Periscopi, 2018) va aconseguir el premi Òmnium a la Millor Novel·la de l'Any 2018 i va convertir-se en un dels títols més venuts de l'any. Els seus textos retraten la complexitat de les relacions humanes amb una prosa delicada i harmònica d'alta intensitat emocional.

Font: [Edicions Periscopi](#)

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/activitats-temporada-25-26#block-110514

© Foto de: Funambulista

BIOGRAFIA

AUTORA

Louisa May Alcott

Louisa May Alcott (29 de novembre de 1832, Germantown, Pennsilvània) va ser la segona filla del filòsof i educador transcendentalista Amos Bronson Alcott. L'any 1843, la Louisa se'n va anar a viure a Fruitlands, una comunitat utòpica fundada pel seu pare; però poc després, la comunitat va fracassar i això va enfonsar tota la família Alcott en la misèria. La Louisa es va veure obligada des de molt jove a fer tot tipus de feines per contribuir al manteniment de la seva família. Durant aquests anys difícils, va escriure la seva primera col·lecció de contes, titulada *Flower Fables*, i va començar una col·laboració literària amb la revista *The Atlantic Monthly*.

Va ser una gran defensora de les causes socials: va escriure articles per al diari feminista *The Woman's Journal*, va lluitar pel sufragi universal, va donar suport al moviment per l'abolició de l'esclavitud i, durant la Guerra de Secessió, va exercir com a infermera voluntària a l'hospital de Georgetown. Les cartes on relata les seves experiències com a infermera, publicades sota el títol de *Hospital Sketches*, la van consagrar com a escriptora. L'any 1864 va aparèixer la seva primera novel·la, *Moods* (publicada per Funambulista el 2021) i, el 1868, l'obra semi-autobiogràfica *Little women*, que la va fer mundialment famosa. Després de l'enorme èxit comercial de la novel·la, va escriure *Good Wives*, *Little Men Jo's Boys*, que completen la saga de la família March, així com diversos contes i novel·les, algunes de caràcter moral i educatiu, com *A Nurse's Story*, publicat per Funambulista el 2014.

Font: [Editorial Funambulista](#)

© Pol Rebaques

BIOGRAFIA

DIRECTORA

Lucia del Greco

Lucia Del Greco és directora escènica i dramaturga. Després de llicenciar-se en Literatura i Filologia i cursar un màster en Literatura Comparada a la Universitat La Sapienza de Roma, va obtenir una beca de doctorat a la Universitat d'Oxford, on es va centrar en la *pietas* en Virgili i en la literatura llatina. Posteriorment, va completar els seus estudis en Direcció i Dramatúrgia a l'Institut del Teatre de Barcelona.

Va debutar professionalment amb *El desig del cor* de Caryl Churchill (2022), que li va valer el Premi a Artista Revelació. També ha dirigit *Els Encantats* de David Plana a la Sala Beckett (2023), *La Poussière* de Llatzer Garcia a la Comédie de Reims (2024), *Si no puc ballar no és la meva revolució* al Teatre Lliure dins del projecte En Residència amb joves intèrprets adolescents (2024). El 2024 va adaptar i dirigir *Pura passió* d'Annie Ernaux, estrenada al Festival Temporada Alta, amb dos guardons als Premis de la Crítica (Millor espectacle de petit format i Millor il·luminació). El seu darrer muntatge, *Mata'm psicosis*, a partir de l'obra de Dolors Miquel, es va estrenar a la Fundació Joan Brossa el febrer de 2025.

Actualment, està preparant la direcció d'una microòpera encarregada pel Gran Teatre del Liceu per a la temporada 2025/2026.

© Noemí Elías

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Elisabet Casanovas

Va debutar l'any 2015 a la sèrie catalana *Merlí*, de tres temporades, emesa a TV3 i posteriorment a Netflix, dirigida per Eduard Cortés. L'any 2017 debuta a la Sala Gran del Teatre Nacional de Catalunya amb *La senyora Florentina i el seu amor Homer* de Mercè Rodoreda, dirigida per Sergi Belbel, funció per la qual rep un Premi Butaca a la millor actriu de repartiment. Combina des d'aleshores una carrera teatral i audiovisual participant en cinema en pel·lícules com *Chavalas*, de Carol Rodríguez, *Las Leyes de la Frontera*, de Daniel Monzón, *Fuimos canciones*, dirigida per Juana Macías i, més recentment, protagonitza la pel·lícula catalano-argentina *El rastro del llop*, d'Ángeles Hernández, pendent d'estrena en cinemes. En teatre ha treballat en peces com *Monroe-Lammar*, de Carles Batlle, *Kassandra* de Sergio Blanco ambdues representades al Teatre Nacional de Catalunya i dirigides per Sergi Belbel. *Kassandra* és una peça amb una única protagonista (monòleg). Amb aquesta darrera obra fa una petita gira per Llatinoamèrica i rep una nominació a actriu protagonista als Premis de la Crítica. Posteriorment, participa també en *La tendresa*, d'Alfredo Sanzol, *Carrer Robadors* amb direcció de Julio Manrique o *Entrevistes breus amb dones excepcionals*, de Joan Yago amb direcció de Mònica Bofill. En televisió ha tingut papers principals en series nacionals com *Drama*, dirigida per Ginesta Guindal, *La ruta*, dirigida per Borja Soler, Belén Funes i Carlos Marquès Marcet, on rep una nominació als Premis Feroz a millor actriu de repartiment. Recentment ha estrenat *Las abogadas*, de Patricia Ferreira amb direcció de Juana Macías a TVE i actualment és una de les protagonistes de *El Centro*, dirigida per David Uloa, a Movistar+. Té formació en art dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona. També té formació en dansa clàssica i violoncel.

© Mireia Vilapuig

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Joan Esteve

Llicenciat en Comunicació Audiovisual per la Universitat de Vic, Formació Actoral a Laura Jou Estudi per l'actor i Programa Keep Moving de Mercedes Boronat. Amb formació multidisciplinària, es dedica a la interpretació, el moviment i l'audiovisual. Com a intèrpret ha participat en multitud de projectes teatrals, entre ells: *Le congrés ne marche pas* (Teatre Lliure) pel qual va estar nominat a Millor Actor Revelació als Premis de la Crítica d'Arts Escèniques i els Premis Teatre Barcelona, *Refugi* (Biblioteca de Catalunya), *George Kaplan* (Sala Tantarantana), *(M.) Fartlek* (Teatre La Gleva), *Karaoke* (Sala Flyhard) i diverses edicions de *ELS MALNASCUTS* (Sala Beckett/ Volksbühne Berlín). En l'audiovisual ha treballat en les produccions: *Modelo 77* y *Apagón* d'Alberto Rodríguez, *El Hoyo 2* de Galder Gaztelu-Urrutia, *FURIA* de Félix Sabroso, *Selftape* de Joana i Mireia Vilapuig a més de múltiples aparicions en sèries, curtsmetratges i videoclips. El 2021 funda juntament amb Carlos Robisco i Gerard Vidal el col·lectiu GXXD TIME Films, on exerceix com a director, coreògraf i *coach* actoral.

© Felipe Mena

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Mia Esteve

Actriu de teatre, televisió i cinema. Debuta als escenaris professionals l'any 1994 amb *MTM* de La Fura dels Baus. L'any 1997 comença a col·laborar amb la Companyia General Elèctrica, sota la direcció de Roger Bernat. Ha treballat amb Calixte Bieito, Magda Puyo, Mario Gas, Ferran Madico, Carme Portacelli, Lluís Homar, Ramon Simó, Jürgen Müller i Irene Papas, Carol López, Lurdes Barba, Xico Masó o Jordi Casanovas, entre d'altres. També ha col·laborat amb la Companyia Societat Doctor Alonso, dirigida per Sofia Asencio i Tomàs Aragay. Amb Carlota Subirós ha treballat des del 2006 en *Els Estiuejants* de Maksim Gorki, *Alícia al País de les Meravelles* de Lewis Carroll, *Les Tres Germanes* d'Anton Txekhov i *El Quadern Daurat* de Doris Lessing. En els darres anys ha format part del repartiment de *La Importància de ser Frank* d'Oscar Wilde, amb direcció de David Selvas, *Aquell dia d'estiu...* (*Les Verges Suïcides*) dirigida per Alícia Gorina, *Animal Negre Tristesa* d'Anja Hilling, dirigida per Julio Manrique i *Conspiranoia* amb Jordi Casanovas. Aquest novembre mateix, acaba d'actuar al TNC amb l'espectacle *Vosaltres, les bruixes*, de Jan Vilanova Claudín dirigit per Alícia Gorina. En cinema i televisió destaquen la seva participació en *La Saga de los Clark*, *Dinamita* i *El Mort Viu*. I en pel·lícules, *Inconscientes* de Joaquim Oristrell, *El Cuerpo* d'Oriol Paulo i *Los Ojos de Julia* de Guillem Morales.

© Noemí Elias

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Paula Jornet

Actriu i música. Va començar a treballar com a actriu als 13 anys a *La Riera*, tv3 (del 2010 fins al 2017). Dels seus treballs a la televisió destaquen *Benvinguts a la família*, tv3 (2018), *The Diplomat*, BBC (2022), *La Promesa*, TVE (2023-2025). *Nos vemos en otra vida*, de Disney+ i Kubik (2024). En teatre, ha format part del repartiment de *La importància de ser Frank*, TNC i La Brutal (2018), muntatge en què també va compondre la banda sonora. *El Chinabum* de Las Chatis de Montalbán i *La Gleva* (2019) participant com a ajudant de direcció i composant també la banda sonora. *La nit de la Iguana*, dirigida per Carlota Subirós, TNC (2021), *La casa sin Bernarda*, dirigida per Paula Errando (2021), *Família Imposible* de Carol López a la Sala Flyhard (2021), *Qui estigui lliure*, dirigida per Xavi Buxeda, La Villarroel (2022). *La maravillosa família Harwicke*, dirigida per David Selvas, de T de teatre, Bitó i La Brutal. *La punta de l'iceberg* de La Virguerria, on també va fer l'espai sonor de la peça. *La plaça del diamant* de Mercè Rodoreda, dirigida per Carlota Subirós, Festival Grec de Barcelona i TNC (2023). *Olympia*, de Carlota Subirós, Teatre Lliure (2025) i *Arribaràs i serà de nit*, Sala Atrium i Projecte Ingenu (2025). Ha compost la banda sonora pels espectacles següents: *La importància de ser Frank*, La Brutal. *El màgic d'Oz* (juntament amb Arnau Vallvé), La Brutal, *La punta de l'iceberg*, La Virguerria. El podcast *Impura Sang*, de La Virguerria i Catalunya Radio, 2025. *El Misanthrop*, La Brutal, Teatre Lliure i Grec, 2024. L3 Fontana, Magrana, Sala Beckett, 2025. El podcast *Ombrívols* de Projecte Ingenu, 2025. Compagina el seu treball com a actriu amb el projecte musical PAVVLA, amb la discogràfica *Luup Records*, des del 2016 fins al present. Amb els seus dos discos, *Creatures* (2016) i *Secretly hoping you catch me looking* (2018) ha girat per Europa i els Estats Units. Ha actuat a festivals com el Primavera Sound, Tomavistes o el SXSW.

© Noemí Elias

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Miriam Moukhles

Actriu i creadora formada en Interpretació Musical a l'Institut del Teatre (ESAD). Va continuar la seva formació amb un postgrau en arts escèniques a l'Institut del Teatre l'any 2021. El seu compromís amb les arts escèniques també es reflecteixen en la seva participació en cursos i tallers de moviment, cant, expressió corporal, dansa i dramatúrgia amb reconeguts professionals del sector. El 2026 torna a la sala gran del Teatre Nacional de Catalunya amb *Maria Magdalena* dirigida per Carme Portaceli. Recentment en teatre ha participat a *Tots els ocells* dirigida per Oriol Broggi a La Perla 29, on va ser nominada als premis Max i als premis Butaca en la categoria de millor interpretació femenina, *Anna Karenina* dirigida per Carme Portaceli a la Sala Gran del Teatre Nacional de Catalunya, fent gira per tota Europa i on ha estat nominada a millor actriu de repartiment per els premis Teatre Barcelona, *Nodi de gossos i Malditos* peça de la seva pròpia companyia *la Moukhles & Sentís* amb la que va guanyar el premi d'intèrpret revelació Teatre Barcelona i el premi *Núvol l'apuntador 2024* de la Revista Núvol. També ha participat a *Yerma* dirigida per Juan Carlos Martel al Teatre Lliure, *TDDAY* dirigida per Chloé Dabert al Teatre Nacional de Catalunya, *Vent de Garbí i una mica de por* dirigida per Judith Pujol, també al Teatre Nacional de Catalunya i *Dies Blancs* sota la direcció de Fabrice Murgía al Teatre Lliure de Gràcia. En l'audiovisual actualment forma part de la sèrie diària a TV3 *Com si fos ahir* també ha treballat a series com *Sala Polivalent de la Calòrica* o *Vinagreta* amb Bruno Oro i Clara segura. El 2023, va protagonitzar el curtmetratge *Welcome Tahiya* dirigit per Marta Bayarri. També ha treballat en altres series com *Pollos sin cabeza* dirigida per Adolfo Martinez i Alex de la Iglesia d'HBO i el 2021, va formar part de la segona i tercera temporada de la sèrie de televisió *Desaparecidos* d'Amazon Prime.

© Marta Mas Girones

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Blanca Valletbó

Graduada en Estudis Literaris per la Universitat de Barcelona. Actriu formada en la tècnica Lecoq de teatre físic i, posteriorment, a Laura Jou Estudi per a l'Actor. Ha treballat en pel·lícules com *El Llanto* (2024) de Pedro Martín-Calero, *Rock Bottom* (2024) de María Trénor i *Asombrosa Elisa* (2022) de Sadrac González-Perellón. En sèries com *Santuario* (2024) per Atresplayer, *Això no és Suècia* (2023) per RTVE Play i TV3 i *El mort viu* (2019) per Betevé. I en obres de teatre com *Ultra* (2024) de Daniel Rived, *Purgatori* (2024) de Topo i *Terra Baixa* (2022) de Roger Bernat.

FITXA ARTÍSTICA

DE

Louisa May Alcott

VERSIÓ I DIRECCIÓ

Lucia Del Greco

INTÈRPRETS

Elisabet Casanovas *Jo*

Joan Esteve *Laurie*

Mia Esteve Sra. *March*

Paula Jornet *Amy*

Miriam Moukhles *Meg*

Blanca Valletbó *Beth*

ESCENOGRAFIA I IL·LUMINACIÓ

Cube.bz

VESTUARI I CARACTERITZACIÓ

Pau Aulí Nadal

SO

Roc Mateu

MÚSICA ORIGINAL

Pol Batlle

MOVIMENT

Lorena Nogal i Ariadna Monfort

AJUDANTA DE DIRECCIÓ

Mònica Almirall

AJUDANTA DE VESTUARI

Davinia Wang

ASSESSOR DE DRAMATÚRGIA

Enric Nolla Gual

ASSISTENT SO

Jordi Agut

ALUMNE EN PRÀCTIQUES DE DIRECCIÓ

Juli Aymí (Eòlia)

ALUMNA EN PRÀCTIQUES DE VESTUARI

Marcel Puigví (ITB)

CONFECCIÓ DE PERRUQUES

Rodrigo Ferbar

COL·LABORACIÓ EN LA REALITZACIÓ DEL VESTUARI

Época Barcelona

I ELS EQUIPS DEL

Teatre Lliure

AGRAÏMENTS

Alejandro Da Rocha, Pere Jou, Nao Albet, Marta Bessa, Nico Cobo, Dolors Miquel, Albert Roig, Leonardo Vicente, Miquel Mas Fiol, Cora + Gianfranco, Ilaria Del Greco, Ettore Del Greco, Paola Minnucci, Alba Bosch Duran, Marta Vilageliu, Susanna Van Roessel, Remi Fa, Cristina Plazas, Julieta Fernández, Alba Viader i Mariona Om

AGRAÏMENT ESPECIAL

A l'Alba Pujol, pel seu acompanyament

PRODUCCIÓ

Teatre Lliure

INFORMACIÓ PRÀCTICA

DATES

23/10 — 30/11/25

HORARI

De dimecres a divendres a les 19.00 h

El dissabte a les 17.00 h i a les 20.00 h

El diumenge a les 18.00 h

DURADA

1 h 15' aprox.

LLOC

Gràcia

IDIOMA

En català, anglès i francès

PREU

De 14 a 32 €

ACCESSIBILITAT

Assistència auditiva a través del mòbil

07/11 audiodescripció i sobretítols adaptats

FUNCIÓ PRÈVIA

22/10

COL·LOQUI

06/11 moderat per Andrea Gumes

IN SITU

28/10 Llibertat i renúncia: la revolució

inconclusa de *'Little Women'*

amb Marta Orriols

EDAT RECOMANADA

A partir de 16 anys

ESPECTACLE RECOMANAT

pel Programa educatiu

Reserves a laCultivadora

SALA DE PREMSA

Per descarregar tots els materials informatius i tenir accés a material de referència (dossiers, notes de premsa, material audiovisual, etc.)

www.teatrelliure.com/ca/sala-premsa-little-women

CONTACTE PREMSA

Mar Solà / Clàudia Blasquiz

675 449 886 / 664 862 518

premsa@teatrelliure.com

entitat concertada amb

amb el finançament de

membre de

mitos21

apropa cultura

amb la col·laboració de

amb el suport de

mitjans patrocinadors

convenis de col·laboració amb

